

Archeofuturismus

Autor: George Whale

Archeofuturism: European Visions of the Post-Catastrophic Age, Guillaume Faye. Vydalo nakladatelství Arktos Media Ltd., 2010 (přeložil Sergio Knipe, zredigoval a poznámkami opatřil John B. Morgan), 250 stran.

„Tato rovnostářská, z modernity vzešlá civilizace v současnosti prožívá své babí léto. My už však nyní s předstihem musíme přemýšlet o tom, co přijde po katastrofě a začít rozvíjet vizi archeofuturistického světa, který se zrodí z chaosu.“

Kniha Guillaumea Fayeho *Archeofuturismus* přináší radikální analýzu i řešení problémů modernity – a od své publikace před více než desetiletím (dnes už dvaceti lety, původní vydání je z roku 1997 – pozn. DP) neztratila nic na své relevanci ani naléhavosti.

Guillaume Faye patří k nejradikálnějším a nejvlivnějším teoretikům francouzské Nové pravice (*Nouvelle Droite*). Radí se k proudu evropského nacionalistického myšlení, z něhož zaznívá ostrá kritika moderního rovnostářství a jehož představitelé namísto toho upřednostňují starší, hierarchické formy uspořádání společnosti a vlády, jež budou schopny zajistit lepší reakci na katastrofy, které podle Fayeho mínění západní Evropu v blízké budoucnosti čekají.

„Konvergence katastrof“

Tato kniha je vystavěna na třech vzájemně propojených ústředních myšlenkách: zaprvé, západní civilizaci v současnosti existenčně ohrožuje kataklyzma vyvolané katastrofami, k jejichž souběhu dojde někdy počátkem 21. století; zadruhé, rovnostářství a individualismus moderního světa jsou zcela nedostatečnými nástroji pro výzvy, s nimiž se budeme muset vypořádat v blízké budoucnosti; a zatřetí, už dnes musíme začít promýšlet cestu ven z přicházejícího kolapsu, a to prostřednictvím nové syntézy tradičních hodnot, vědy a technologie: *archeofuturismu*.

Tato „konvergence katastrof“ se podle Fayeho týká oblastí „životního prostředí, demografie, hospodářství, náboženství, epidemiologie a geopolitiky“. Umožnit nespočetným masám Třetího světa požívat plody průmyslového pokroku a rozvoje západního stříhu by dle Fayeho bylo pro svět naprosto zničující (a navíc nemožné) Proto navrhuje alternativní uspořádání, v němž by většina lidstva žila v tradičních zemědělských společnostech s nízkými energetickými nároky, mírou znečištění i spotřeby. Takováto společenství jsou prý nejen dlouhodobě udržitelná, ale také sociálně stabilnější a spokojenější než peklo velkoměst,

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

v nichž musí za stávajících podmínek žít své životy většina lidstva.

Faye je značně znepokojen i demografickou proměnou Evropy. Stárnutí původního obyvatelstva spolu s nekontrolovatelnou imigrací z Afriky, Asie a dalších zemí nesmírně zatěžuje hospodářství a narušuje kulturní i společenskou kontinuitu. Vzestup tribalismu a třenic dále prohlubuje stále fanatičtější islamismus:

„Navzdory opakovanému popírání západních médií s cílem dodat lidem falešný pocit jistoty se radikální islám šíří jako lesní požár... Důsledky jsou nasnadě... násilné střety v Evropě – zejména ve Francii a Velké Británii.“

Islám, rozněcovaný „skrytým, potlačeným a popíraným *resentimentem* zemí jihu vůči jejich někdejšími koloniálními pánům“ má prý zapříčinit zostřenou konfrontaci mezi severem a jihem, čímž dojde k překreslení západovýchodní osy geopolitického soupeření, jež formovala chod dějin větší část 20. století.

Archeofuturismus: filozofie pro postkatastrofický věk

„Archeofuturismus... nám umožňuje odložit překonanou filozofii pokroku i rovnostářská, humanitářská a individualistická dogmata modernity, jež se pro naše účely seriózních úvah o budoucnosti a samotném přežití nastávajícího století ohně a železa ukazují jako zcela nevhodná.“

Faye se tak snaží aplikovat hodnoty a zásady společenské organizace, jež prokázaly svou platnost a účinnost v průběhu dlouhých staletí, na tento nový, „postkatastrofický“ svět. Výslovně vyjmenovává přenos etnických, lidových a duchovních tradic; oddělené role obou pohlaví; vytváření organických, hierarchicky uspořádaných společenství „od rodiny až k lidu“; vyvážení práv a povinností; znovunabytí prestiže válečnické kasty; a v neposlední řadě nové vymezení národa coby „společenství spojeného osudem“ namísto masy atomizovaných jednotlivců.

„Abychom zvládli tyto budoucí výzvy, bude stále nevyhnutelnější přijmout archaickou mentalitu... schopnou obnovit právě ony starobylé hodnoty, o něž se opírají ‚uspořádané společnosti‘.“

Archeofuturismus se tak má stát syntézou znovuzrozených starobylých hodnot a futuristického ducha vědeckotechnologické expanze ve službách Evropanů:

„Podstatou futurismu je plánovat do budoucna... představit si civilizace... jako pohybující se stroj... Politiku tak v našem případě musíme chápat... jako budoucí proměnu lidu motivovanou ctižádostí, nezávislým duchem, tvořivostí a vůlí k moci.“

Zrození Evrosibiřské federace

V poslední kapitole své knihy pojmenované „Jeden den Dimitrije Leonidoviče Oblomova“

přináší Faye fiktivní náhled do života v roce 2073 očima vysoce postaveného představitele Evrosibiřské federace. Najdeme tam mj. následující časovou přímkou událostí vedoucích k „Velké katastrofě“ let 2014-2016, následného chaosu a výsledné proměny kontinentální Evropy:

1999-2014

Opakované hospodářské krize a narůst chudoby v Evropě. Nekontrolovaná imigrace stupňuje etnické napětí i zločinnost a vytváří ovzduší všudypřítomné nejistoty ve městech.

2014

Národní fronta (FN) získává ve francouzských volbách 30% hlasů, umírněná Lidová muslimská strana (PPM) 26%. V reakci na muslimské předpovědi, že se Francie do deseti let stane islámským státem, vydává FN výzvu k „odporu, rekonquistě a osvobození“. Předseda PPM je zavražděn, vina je přičítána FN, ale mnozí podezřívají spíše alžírskou rozvědku, která se tak pokoušela vyvolat muslimské povstání ve Francii.

2014-16

„Velká katastrofa“. Nepokoje vyvolané ozbrojenými etnickými gangy ústí v nebyvalé násilnosti ve francouzských městech, které se rychle šíří do Belgie, Nizozemí, Británie i Německa. Rozsáhlé stávkové ochromují hospodářství, dochází k hladu i pitná voda. Objevují se četné případy rabování, policie situaci nezvládá. Propuká občanská válka a lidé prchají na venkov. Válka, nemoci a hlad zabíjejí 40% obyvatelstva západní Evropy. V témže období umírají dva miliony lidí v jaderné válce Indie s Pákistánem a velká část amazonského pralesa padá za oběť požárů, což vede k ekologické a klimatické katastrofě. Globální ekonomika se hroutí.

2017-18

Maghrebské islámské státy využívají chaosu ve Francii k vyslání okupační armády do Provence. Mobilizace evropských armád je ztěžována problémy se zásobováním energií a palivem. V oblastech dosud obývaných výhradně etnickými Evropany vznikají kapsy odporu, tzv. „baronství“.

2018-25

Hladomor a ekologická devastace pokračují. Chaos se šíří i za hranice Evropy. Indii, Číně, Japonsku a Rusku se daří udržet jakýs takýs vnitřní řád, multietnické státy se však rozkládají. Ameriku drtí hlad, epidemie a etnické konflikty. Muslimská armáda ve Francii dobývá Lotrinsko. Katedrála v Métách je vypálena do základů.

2025-28

„Rekonquista“. Baronství prosí o pomoc Ruskou federaci. Rusko shromažďuje milionovou armádu, která přes střední Evropu postupuje do „západoevropské okupované zóny“. S podporou skandinávských a baltských zemí, Ukrajiny, Polska a Bretonců Rusové vyhánějí islámské vetřelce. K rozhodující bitvě dochází v troskách pařížského Disneylandu. Zbytky muslimské armády i etnických gangů jsou odsunuty do severní Afriky. Desítky milionů nebělochů jsou následně deportovány na Madagaskar.

2030-38

„Druhá renesance“. V Evropě dochází ke spontánnímu vzniku autonomních etnokulturních regionů-států jako Bavorsko, Valonsko, Wales, Skotsko, Bretaň, Normandie, Provence, Baskicko a Galicie. Nastává oživení technologické aktivity a částečná obnova ekonomického systému. Rusko se spojuje se Společenstvím evropských států a vzniká Evrosibiřská federace, „Velkodomovina“.

2040-2073

Rozvíjí se dvojkolejná ekonomika: „techno-vědecká“ pro nepočetnou elitu žijící ve městech (asi pětina obyvatelstva), ta se soustředí na dopravu, kybernetiku, genetiku, energetiku a průzkum vesmíru; zbytek lidí žije životem s nízkými energetickými náklady i produkcí znečištění v hospodářství středověkého stylu, založeném na neo-tradičním obdělávání půdy a řemeslech.

Archeofuturismus nebo neofeudalismus?

Zaměstnáním Dimitrije Oblomova v roce 2073 je cestovat po Federaci a urovnávat regionální neshody a konflikty. Nezátížen nutností zdoluhavých konzultací může činit rychlá, situační rozhodnutí. Jako příslušník městské elity má přístup k rychlému, efektivnímu a ekologicky šetrnému přepravnímu systému: trysková letadla a soukromá auta nahradily vysokorychlostní vzducholodě, modernizované plavební kanály a elektromagnetické „planetární vlaky“, jež se řítí tunely „vyplněnými“ vakuem až rychlostí 20 000 km/h.

Neotraditionalistická společenství na povrchu užívají podobně zelené dopravní prostředky v podobě koňských spřežení a jelikož tímto udržitelným (jakkoliv omezeným) způsobem života žije drtivá většina Evrosibiřanů, přírodní prostředí se zdárně zotavuje. Značná etnická sourodost místních společenství navíc vedla k revivalu tradičních jazyků i nářečí, lidových tradic i s křesťanstvím koexistujících pohanských kultů.

Třídní vztahy této imaginární společnosti, jejíž vrstvy žijí odděleny propastí několika století technologického vývoje, nejsou popsány kdovíjak důkladně. Není tak například jasné, na základě čeho se určuje příslušnost k vrstvě, ani zda je mezi nimi možný pohyb, přestože Faye (ne zrovna uvěřitelně) naznačuje, že pocit smysluplnosti a hodnoty existence coby součást soudržného tradičního společenství by vyvážil nebo alespoň zmírnil všeobecnou touhu po životním stylu hýčkané, futuristické technologické elity.

Evrosibiř je čtenáři popsána jako „organický soubor rozlehlých a vysoce autonomních regionů“, z nichž si každý sám spravuje své jazykové, kulturní i vzdělávací záležitosti. Tyto správní útvary následně vysílají své zástupce do Federálního senátu, který volí vládu. Její autorita je absolutní, regiony však mohou své vlastní záležitosti organizovat dle své vůle – od dědičné monarchie po socialistickou republiku – pokud neutlačují své občany, jinak by mohly být z Federace vyloučeny.

V oblasti vědy ve Fayeho budoucnosti umožnily pokroky genetiky a kybernetiky mj. vytvořit „biotronická zvířata“ – biologické zvířecí roboty – a „lidské chiméry“: prasolidi, křížence lidí a šimpanzů i další hybridy, využívané především jako orgánové banky. Díky pokročilé medicíně se lidé běžně dožívají 105 let, což ovšem pravda platí jen pro elitu: u venkovských zemědělských společenství došlo k návratu do tradičního módu lidské existence, tedy stavu vysoké míry porodnosti i úmrtnosti. Evrosibiř podle všeho vědu etickými pravidly příliš nespojuje a třídní rozdíly v kvalitě života jsou považovány za samozřejmou součástí existence.

Závěrem

Fayeho analýza neudržitelnosti západní civilizace v její podobě z konce 20. století jistě mnohé čtenáře přesvědčí o skutečnosti sbíhajících se liniích obtížně odvratitelných pohrom i (přestože jejich časová specifikace přesná není) nutnosti uvažovat a připravovat se na postkatastrofický život. Jeho vykreslení postkatastrofické Evropy si můžeme vyložit jako varování či výzvu k činu, každopádně by mu Evropané měli poslouchat.

Fayeho vize Evrosibiřské federace autonomních oblastí, jež se rozkládá od „břehu Atlantiku až k Pacifiku, napříč čtrnácti časovými pásmy“ a představuje tak „největší geopolitickou jednotku na světě“, nemusí být pro ty z nás, které tolik znepokojují excesy a korupce podstatně menší Evropské unie, zrovna přitažlivá, přinejmenším ji však lze označit za smělou a aktuální reakci na vzestup politických, hospodářských a náboženských mocenských bloků na Blízkém i Dálném Východě. Jak Faye píše: „budoucnost po nás žádá, abychom si představili Zemi rozdělenou na obří, vzájemně soupeřící nebo spolupracující kvaziimperální jednotky“.

Tato intelektuálně podnětná kniha jednoho z čelních představitelů evropského nacionalismu nepozbyla ani řadu let po svém vzniku nic ze své relevance. Plasticky zobrazuje povahu i naléhavost evropské krize a předkládá možnou cestu kupředu skrze archeofuturismus, smělou syntézu odvěkých hodnot a futuristické vědy a techniky, jenž se podle Fayeho „radikálně rozchází se soudobou morálkou a hodnotami“.

Poznámka: Fayeho *Archeofuturismus* vyšel v přepracovaném vydání jako *L'Archéofuturisme: Techno-science et retour aux valeurs ancestrales* (Paris: Editions de L'Aencre, 2011). Byl přeložen také do italštiny jako *Archeofuturismo* (Milano: Società Editrice Barbarossa, 1999), ruštiny *Археофутуризм* (Тамбов: Ex Nord Lux, 2011a) španělštiny: *El arqueofuturismo*

(Barcelona: Titania, 2008). Část knihy také vyšla ve španělském výboru *Escritos por Europa* (Barcelona: Titania, 2008).

Recenze George Whalea *Archeofuturismus* vyšla na stránkách **New European Conservative** 6. května 2012, v současnosti je původní článek nedostupný.